

Neljä Kuudentunnin Työpäivää Riittää

Aikamme tuotannollisen kehityksen luomista pulmista on työttömyys työväenluokalle kaikkein vakavin. Mikään toinen kapitalismin aiheuttamista ilmiöistä ei koske eikä raatele työväenluokkaa niin valtavasti ja elinjuuria murtavasti kuin työttömyys. Palkkatyöläisten suorittaman kasvatuksen yhteydessä on viime aikoina monet kerrat osoitettu, miten työttömyys on tullut yhteiskunnassa vakiintuneeksi tosiasiaksi, joten emme tämän yhteydessä pidä tarpeellisena asian tätä puolta yksityiskohtaisemmin pohtia. Sensijaan luokaamme tutkiva silmäys siihen, mitä työttömyys, niin vakiintunut työttömyys kuin sen lisäksi aika-ajottain ilmenevä äkkinäinen paniikki, vaikuttaa suoranaisesti palkkatyöläisten jokapäiväiseen elämään. Tarkemmin lausuen niihin epäkohtiin kapitalistisessa tuotannossa, jotka pidämme johtavina tekijöinä luokkataisteluun.

TYÖTTÖMYYS lisää työläisten työkiihkoa ja työläisten vaaranalaisuutta teollisuudessa. Milloin tahansa työmaalla puhutaan miesten vähentämisestä, menee jokainen työläinen heti itseensä ja kuin pelokkaana tuumiskelee, onko nyt minun vuoroni lähteä. Ei tarvitse suurtakaan ymmärrystä käsittääkseen, että varsinkin luokkatiedottomaan työläiseen tämänlainen vaikuttaa niin, että hän yrittää parhaansa miellyttäkseen pomoa, että voisi pitää työpaikkansa. Sitten kun vähennys on tapahtunut, ovat jällellä olevat tietysti sitä alistuvaisempia, mitä tietämättömpiä he ovat. Työn nopeutta lisätään kaikella mahdollisuudella. Työ tulee raskaammaksi, hermostuttavammaksi ja lisäksi on mielessä ainainen pelko sen menettämisestä, sillä pomot muistavat tämän tuosta vihjaista uudesta vähennyksestä. Heidät on opetettu niin tekemään.

Seurauksena työkiihkon lisääntymisestä on tapaturmien lisääntyminen. Työvirasto osoittaa tilastoillaan miten vuoden 1928 lopulla oli työssäolevien lukumäärä kuusi prosenttia pienempi kuin v. 1926:n lopussa. Samalla kertaa valtiolliset tilastot osoittavat työtatur-

mien lukumäärän suhteellisesti kohonneen, kuten esimerkiksi Illinoisissa, jossa v. 1926 tapahtui kuolettavia y.m. tapaturmia 2.48 kütakin tuhatta työssäolevaa työläistä kohden, jotavastoin 1928 niitä tapahtui 3.11 kutakin työssäolevaa tuhatta työläistä kohden. Työssäolevia oli 1928 aikana 8 prosenttia vähemmän kuin v. 1926.

Samanlaisia tilastoja voitaisiin poimia monista muista valtioista ja kunkin eri teollisuuden alalta, joissa selvästi näkyy, miten työttömyyden kasvaessa kasvaa työtaturmain luku. On helppo käsittää, että työnantajat eivät markkinoiden huonoina ollen ja liikevoittoa uhatessa vähentyä suinkaan aseta käytäntöön mitään uusia turvallisuuslaitteita siinäkään tapauksessa, että he yrittäessään voittoa suurentaa, muuttavat työtapoja ja teettävät uudistuksia koneistossa. Järjestymätön ja työmaansa menettämisen pelossa raatava työväestö ei mitään vaadi. Jos tarkastamme työläisten n. k. turvallisuuslakien historiaa ja vertaamme sitä työläisten taloudellisten taistelujen, lakkojen y.m. historiaan, huomaamme miten turvallisuus- ja yleensä työväestön aseman parantamista näennäisestikin tarkoittavat lait

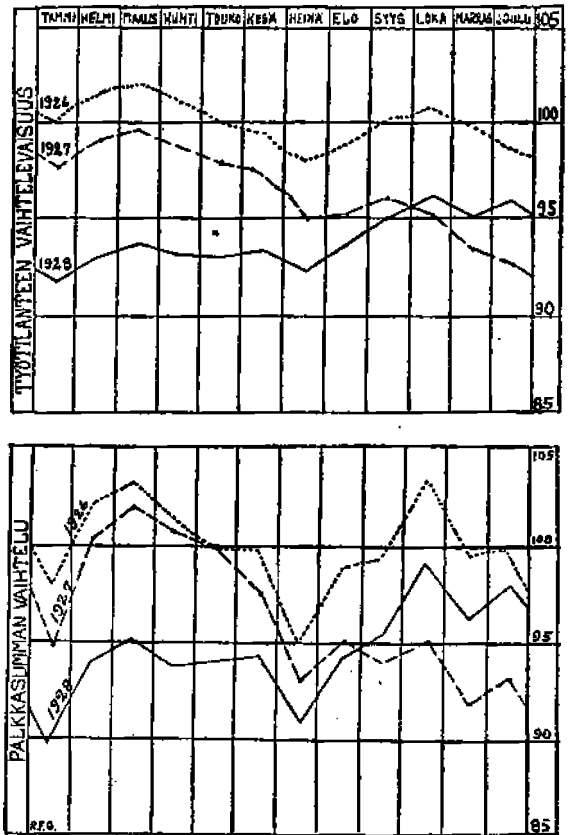
ovat syntyneet aina niinä aikoina ja niissä valtioissa, joissa eniten on työväestö taloudellisesti liikehtinyt.

Tapaturmien lisääntymisen rinnalla huomataan työttömyyden kasvaessa työläisten vaarana olevien teollisuustautienkin lisääntyvän. Miksi näin tapahtuu, siihen riittää vastaukseksi samat seikat, jotka selvenivät tapaturmienkin lisääntymisen syytä esitettäessä. Mainittakoon kuitenkin, että sydän- ja hermoviat, jotka ovat seurauksena liiallisesta rasituksesta, ovat viimeisten vuosien aikana lisääntyneet varsinkin naistyöläisten keskuudessa huomattavassa määrin. Niinpä m.m. eräs Theresa Wolfson, joka Pennsylvaniassa on ollut tutkimassa naistyöläisten asemaa, kertoo sen valtion lainlaatijakunnalle esittämässään raportissa, miten työläistyttöjen keskuudessa tehtaissa tapahtuu noin 80 pros. kaikista työtaturmista työläisten viimeisillä tunneilla siksi, koska heidän hermonsa ja sydämensä toiminta on liian heikkoa. Kun täten on asia, että sydän ja hermot heikkenevät päivässä niin äärettömästi, että työläiset eivät voi tapaturmia väistää, on selvää, että nämä elimet viikkojen ja kuukausien kuluessa turmeltuvat kokonaan sitä nopeammin, mitä enemmän työkiihkoon sisältyy ainainen pelko työpaikan menettämisestä.

Edelleen kun tarkastamme työväenluokan elämää ja työttömyyden suhdetta siihen, huomaamme miten esimerkiksi työläisten lasten oppitaso kouluissa aina laskee niillä alueilla, joissa työttömyys on yleistä. Äskettäin havaitsi tämän kirjoittaja erään tiedotuksen Englannista, miten siellä hiilimainarien lasten koulukasvatus on käynyt paikoin kokonaan mahdottomaksi ja yleensä lasten oppikyky luisunut mitä surkeammalle tasolle. On kymmeniä, yhdentoista ja jopa neljäntoista vuoden ikäisiä kaivosmiesten lapsia, jotka eivät täytä kaikkein alkeellisimman lastenkoulun oppi-standardia; osaavat ehkä lukea ja vähän kirjoittaa, jos koulusta on voitu kustantaa kynä ja paperia, että ovat voineet opetella, mutta harkintakyky on tylsä ja hyytynyt. Miksi näin? Varsin yksinkertaisesti siksi, koska lasten koti on nälän kauhujen pesä; köyhyys, toivottomuus, leväperäisyys, hermostuneisuus, sanalla sanoen, äärimmäinen työttömyydestä johtuva kurjuus, tekee kodin sellaiseksi, että

siellä ei ole perustaa terveelle älylle. Huono ruoka, huonot vaatteet, risaset kengät tai paljaat jalat eivät ole edellytyksiä normaalisen ihmistaimen kasvulle. — Tämänlaista on Yhdysvalloissakin, joskaan ei ehkä niin räikeässä ja yhdellä teollisuuden alalla laajassa mitassa kuin Englannin hiilenkaivajain keskuudessa.

Voitaisiin pätevästi todistaa, miten työttömyys vaikuttaa niin työssäolevien kuin työttömienkin työläisjoukkojen elämän jokaiseen eri puoleen; avioliittoja ja koteja särkyä työttö-

Työttötilanteen ja palkkojen yhteissumman suhdetiedotus kolmena vuotena.

myyskausina enemmän kuin muulloin; äidiksi tulevien hätä johtaa heitä, varsinkin nykyaikaisempia mielipiteitä omaavia, tekemään tekoja, jotka työttöminä kausina vievät paljon suuremman uhrimäärän kuin vilkkaina kausina; melisairaiden luku lisääntyy samoja kuin lisääntyy itsemurhienkin luku. Näin pitkin linjaa kohtaa työväestö työttömyydessään kaikki ne kapitalistisen järjestelmän kurjuudet ja epäkohdat, jotka ovat perustekijöinä luokkien väliseen taisteluun.

Työttömyyden suhteesta työpalkkaan muodostuu kuitenkin työttömyyden seurausten yksi suurimmista ja eniten koko työväenluokkaan koskevista pulmista. On nimittäin kuin kiertämätön sääntö se, että työpalkat aina laskevat työttömyyden lisääntyessä. Tämäkin on helposti käsitettävissä. Tämän kirjoituksen yhteydessä seuraavassa taulukossa näemme, miten työtilanne on vaihdellut Yhdysvalloissa kuluneen kolmen vuoden ajalla ja miten sen vaihtelun rinnalla on vaihdellut palkkojen yhteinen summa. Huomaamme, että työssäolevien vähetessä vähenevät palkat asteittain mitattuna aina enemmän ja taas työssäolevien lukumäärän noustessa, nousevat palkat vähän enemmän. Ottakaamme tämän taulukon lisäksi tähän pieni kuvaus asian yksinkertaistuttamiseksi.

Oletamme, että on tehdas, jonka täysi tuotantokyky lasketaan merkillä 100. Se on viimeaikoina käynyt kuitenkin, kuten on yleistä, vain 90. Oletamme että sen työläisten lukukin on nykyään 90 miestä. Heille maksetaan yhteensä \$450.00 päivässä. Tehtailija joutuu vastakkain huonojen markkinasuhteiden kanssa. Hän vähentää 10 pros. työssä olevista työläisistä, joten työhön jää 81 miestä. Näiden yhteinen päivän palkkasumma nyt laskee myös 10 pros. tehden enään vain \$405.00 päivässä. Tehtailija tuumii sen olevan paljon ja selittää työläisille, että koska liike väheni 10 pros., pitää hänen nyt laskea vähän palkkojakin, sillä halvemmallaakin olisi nyt tulijoita, kun on kaikkialla paljon työttömiä. Niin hän pudottaa palkkoja viidellä prosentilla, miesten yhteiseksi palkaksi päivässä jääden nyt \$384.75. Palkkasumma nyt laskee kokonaisuudessaan 14.5 pros., työssäolevien luku laskien vain 10 pros. (Edelläoleva taulukko osoittaa palkkojen laskun kulkevan työssäolevien lukumäärän laskua edellä.)

Jo muuttuvat markkinasuhteet. Tilauksia alkaa tulla enempi. Kiristetään työläisiä. Tehdään parannuksia koneissa ja järjestelmässä yleensä. Tuotanto alkaa nousta huomattavassa määrässä, mutta ei vielä kylliksi. Teetetään ylityötä. Muutetaan miehiä ja uudistetaan työtapoja. Tuotanto nousee jo siihen, missä se oli 90 miehen aikana. Tulee lisää tilauksia. Pitää lisätä jo työvoimaa ja niin otetaan kuusi uutta miestä. Työssäolevien luku

lisääntyi nyt vähän yli 7 pros. Mutta nyt katsoi yhtiö edulliseksi joillekin työläisille nostaa palkkaa niin paljon, että korotus yhteissummaan lisäsi 3 pros., jotenka yhteinen palkkasumma siis nousi lisättyjen työläisten palkan kanssa noin 10.5 pros. Täten palkkojen yhteissumma pääsi työssäolevien yhteissumman edelle nousussa.

Mutta joutuiko yhtiö nyt riistovoitoistaan maksamaan tuon lisätyn palkkaprosentin? Ei suinkaan. Olettehan lukeneet lehdistä, mitenkä erinäiset trustit ovat viimevuosina tehneet ennätyksiä riistovoitoissa, vaikka niiden tuotanto on ollut käynnissä vain mikä 85, mikä 90 j.n.e. Tämä johtui työttömyyden antamasta tilaisuudesta kiihoittaa työn nopeutta ja siten nyt työssäoleva joukko tuottaa yhteiseen palkkasummaan katsoen enemmän kuin konsanaan. Itse asiassa siihen tavaramäärään nähden joka tuotetaan, on työläisten palkka laskeutunut ja yhtiön riistovoitto suuresti lisääntynyt. Täten siitä huolimatta, että työssäolevien palkan yhteissumma nousee edelle työssäolevien yhteissumman nousua, hyötyy työnantajaluokka joka tapauksessa työttömyyden vaikutuksista ja työttömyyden syy, liikatuotanto, kulutuskyvyn väheneminen, jatkuvasti kasvaa. Yhdeksänkymmenen miehen palkkaajille se merkitsee suuria voittoja, mutta yhdeksänkymmenen tuhannen palkkaajille se merkitsee tuhatkertaisia voittoja.

Yhdysvaltain työviraston raportissa maaliskuulla, 1929, kirjoittaa viraston päämies Ethelbert Steward automaattisten koneiden jatkuvasta kehityksestä ja sen kehityksen seurauksista m.m. seuraavasti:

“Minusta näyttää, että olemme tulleet aikaan, jolloin meidän on yritettävä vastata kysymykseen: ‘Mitä aijotte tässä asiassa tehdä?’ — William Morris, Tolstoi, Mahatma Gandhi ja todellisuudessa koko itäisen maailman ja Euroopan kulttuuri vastustaa Amerikan kulttuuria — sitä, kun te teette ihmisestä koneiden orjia, tehdasmaistutatte ihmiskunnan, jota edistystä vastaan ennemmin tai myöhemmin meidän omat sielumme nousevat kapinaan.

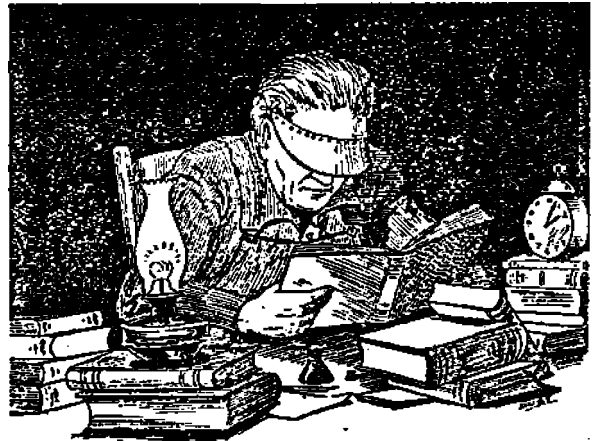
“Ellei amerikalainen kulttuuri löydä tähän vastausta, ovat Gandhi, Tolstoi ja Morris oikeassa. Mutta eikö tähän löydy vastausta? Nyt jo voidaan puhua viiden päivän työviikosta tarvitsematta vakavammin peljätä vangit-

tuksi tulemista. Kymmenen tunnin päivä jo alkaa olla poikkeus pikemmin kuin sääntö. Jos amerikalainen kulttuuri on halukas kompromisoimaan itämaalaisten katsomuksen kanssa, joista Euroopassa pidetään kiinni vähemmän jyrkästi, että ihmiskunnan tarkoitus on ihmiskunnan kehittäminen, silloin tämä sama koneisto, jota itämaalaiset niip pelkäävät ja jonka Tolstoi ja Harris niin myrkyllisesti soimaavat, tulee olemaan juuri sellaisen asian saavuttamisväline, jonka itämaalaisten katsomus korkeammaksi arvossa asettaa. Ja todellakin, minun mielestäni tämä koneisto on ainoa tie sen saavuttamiseksi. Minä rohkenen sanoa, että Yhdysvalloissa ei ole ainoatakaan teollisuutta, joka ei voi kaikkea sitä määrää, minkä se voi myydä, tuottaa nykyisillä tuotantolaitoksillaan teettämällä työtä vain kolmekymmentä tuntia viikossa. . . . Jos me edistymme, kuten olemme tähänasti edistyneet useimmissa teollisuuksissa, riittäisi neljä kuuden tunnin päivää viikossa tuottamaan kaiken sen, mitä on välttämätöntä nykyään. Ja asioiden kehittyessä, sensijaan, että työläiset kasaisivat ylituotantoa, antakaamme koneiden olla meidän orjiamme; antakaamme koneiden luoda meille joutoaikaa, jota voimme käyttää sen tutkistelemiseksi, jota Gandhi pitää ainoana elämän tarkoituksena.

“Muuttakaamme katsomuksemme olemassaolon tarkoitukseen nähden. Nykyään se on työtä, työtä, työtä; tuottamista, tuottamista, tuottamista ja myymistä, myymistä, myymistä. Me emme harrasta mitään kasvatustyötä muiden tarkoitusten vuoksi. Me emme tiedä, mitä tekisimme loma-aikoinamme. Me emme tiedä, mitä Mahatma Gandhi tarkoittaa tutkistelemisella. Koko kasvatuskoneistomme tulisi kääntää heti loma-ajan tutkimiseen ja opettaa tulevalle sukupolvelle loma-ajan käyttöä ja tarkoitusta, sillä uskokaa minua, niillä tulee olemaan runsaasti loma-aikaa.”

Tällä kertaa tuo loma-aika on suurelle enemmistölle rikkauden luojista pakollista ja merkitsee, ei elämää itämaalaisten ihanien piirrosten mukaan, mutta sanomatonta kurjuutta, lukemattomia kärsimyksiä, joista jo alussa pienen murto-osan luettelimme. Eivätkö työläiset todella käsitä näitä asioita, että ryhtyisivät käyttämään loma-aikaansa, vaikkapa se on

pakollistakin, suunnittelemaan keinoja, miten voisivat saada ihmiskunnan hyödyksi kaiken sen satumaisen rikkauden, jota vain osa heistä enään tarvitaan tuottamaan ja suuri osa saa sen ääressä nääntyä nälkään? Eikö työväenluokan yhä uudistuvat kokemuksetkaan heille mitään ole opettaneet? Stewart sanoo: “. . . neljä kuuden tunnin päivää riittää tuottamaan kaiken mitä tarvitsemme. . . .” Hänen pitäisi tietää, sillä hänhän on tämän Amerikan Yhdysvaltain työviraston johtaja; työn ja pääoman ristiriitaiset ja kurjuutta aiheuttavat suhteet pitäisi hänellä kylmien numeroiden kautta olla selvillä. Ja siksi kaiketi hän noin puhuukin. Mutta työväestö, vaikka itse elää näi-

Joutoaikamme käyttäisimme osaksi näin. . . .

den luissa ja lihassa tuntemiensa todistusten keskellä, ei järjesty ja toimi, joka olisi yksinkertainen keino asian korjaamiseksi.

Vain harvat työläiset ovat järjestyneet koko suuresta luokasta. Ellei lukija ole järjestynyt, pyydämme hänen lukemaan tässä julkaisussa sivulla 22 olevan I. W. W:n oppeja selostavan sarja-artikkelin. Siinä selostetaan miten yksinkertainen ja selvä on järjestön ohjelma työväenluokalle tämän eniten rasittavan ja piinaavan pulman, työttömyyden ratkaisemiseksi. Jos lukijamme on järjestynyt I. W. W. liittoon, on hänen velvollisuutensa selittää nämä asiat toverilleen, joka vielä hapuilee ulkona luokkansa ainoasta pelastumismahdollisuudesta, maailman teollisuustyöläisten yhdestä suuresta teollisuusunionien liitosta, I. W. W:stä.